

prožít mši svatou a se záložkou, která nám připomíná, že víra je důvěra odjet s rodiči do svých domovů. Již v tuto chvíli se těším na příští víkendovku, a určitě nejen já.

M.P.

Zveme vás

Listopadový NOPR

Jak prožívat kněžský, prorocký a královský rozměr v manželství?

Ze svátosti křtu je každý z nás povolán ke svatosti. Jak této svatosti ale dosahovat v manželství? Obřad udílení svátosti křtu nám říká, že ke svatosti dorůstáme prostřednictvím uskutečňování trojího Kristova úřadu; totiž být kněžími, proroky a králi. Proto se budeme v **neděli 25. 11. od 14 hod.** na nedělním odpolední pro rodiny zamýšlet nad tímto tématem: Jak prožívat kněžský, prorocký a královský rozměr v manželství? **Jaké místo mají v našem manželství oběť, modlitba, výchova dětí. Ke společnému odpolední vás zve a na viděnou se těší.**

P. Martin Sklenář, kaplan ve Vlašimi
(Info: Ivanka Čiháková, tel: 604 383 498)

FARNÍ LISTY 5/2012

Neprodejný občasník římskokatolické farnosti Sedlčany. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Sedlčany, Komenského nám. 44, CZ 264 01 Sedlčany; tel.: +420 318 822 970; IČ: 18608817; BÚ: 522364389/0800; E-mail: farnost.sedlcany@centrum.cz; www.farnost.sedlcany.cz. Redakční rada: P. S. Glac (tel.: 728 145 740, e-mail: pocepfar@gmail.com), P. M. Vlček (tel.: 607 680 782, e-mail: mavlcek@seznam.cz), B. Němeček, L. Jelen, V. Jelen.

Náměty, články a připomínky do příštího čísla 7/2012 posílejte na farní mail nejpozději do 23. 11. 2012. Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.

23. – 25. 11. 2012 II. Víkendovka v roce Víry: Věřím, že má Bůh se mnou své plány?

Info: Ivanka Čiháková, tel: 604 383 498

Krurz symptotermální metody PPR
(pro snoubence a manželské páry)

- Praha - Strašnice od 18.10. 2012
- Milhostice (Sedlec - Prčice) od 24.11. 2012

Info a ostatní termíny na www.lpp.cz.

Snoubenecká příprava na svátost manželství:

1. skupina bude začínat v listopadu 2012
2. skupina bude začínat v dubnu 2013

*Informace: Ivanka a Martin Čihákoví
tel: 604 383 498*

Rozloučení se setrou Štěpánkou

V neděli 30.zář 2012 se naše franost důstojně se setrou Štěpánkou, která byla po dobu pěti let pravou rukou našich duchovních správců. Jménem všech farníků jí poděkoval pater Stanislav Glac na závěru mše svaté a věnoval jí několik praktických dáreků. Na odpolední párty se s ní rozloučilo více jak 80 farníků.

Pravidelné bohoslužby v naší farnosti

Ne	8:00 Sedlčany, Kosova Hora 9:30 Chlum, Jesenice 11:00 Dublovice, Počepice
Út	18:00 Sedlčany
St	9:00 Se, 15:30 Počepice
Čt	16:30 Dublovice, 18:00 Se
Pá	9:00 Se, 18:00 Kosova Hora 15:00 Dom. Důch, Se, 18:00 Se
So	16:30 Vojkov (1. sobota Domov seniorů, 4.sobota v kostele)

č. 6/2012

21. říjen 2012

Slavnost Všech svatých

Při Slavnosti Všech svatých můžeme prožívat velkou radost, že také my patříme do onoho velkého společenství svatých – církve putující, trpící a vítězné. V tomto společenství panuje vzájemná láska a sdílení duchovních dober, dříve se tomu říkalo „svatých obcování“. O Slavnosti Všech svatých a v jejím oktávu se spojujeme se všemi svatými (církví vítěznou) a vyprošujeme z pokladu jejich zásluh všem věrným zemřelým (církví trpící) odpuštění časných trestů, které si svými hříchy zasloužili zde na zemi. Důležitým předpokladem však je, že my, kteří prosíme, jsme v milosti posvěcující a těm, za které prosíme, jsou už odpuštěny věčné tresty za hříchy.

P. Martin Vlček

Bohoslužby o Dušičkách

Čtvrtek 1. listopadu 2012 - Slavnost Všech svatých

Počepice 15:30, Dublovice 16:30, Sedlčany 18:00.

Pátek 2. listopadu 2012 - Památka Všech věrných zemřelých

Církvička 9:00, Jesenice 14:30, Kosova Hora-hřbitov 14:30, Počepice 15:30, Vojkov 16:00, Chlum 16:00, Dublovice 18:00, Církvička 18:00.

Survivor 2012

Na začátku prázdnin, jsme se my, Tomíci ze Sedlčan, zúčastnili netradiční akce pod názvem Survivor Czech Republic. Tato osmidenní adrenalinová záležitost se odehrávala v lesích u Zvěřince a byla inspirována televizní předlohou „Kdo přežije“. Část z nás se ujala role komentátorů a organizátorů (Klára Čápková, Kajda Jelenová, Vojta Jelen) a my ostatní jsme se stali soutěžícími. Podstatou hry je dokázat přežít téměř bez žádných věcí, potravin a cizí pomoci 1 týden v lese. Mohli jsme si s sebou vzít každý pouze oblečení a spacák. Cíl hry byl jednoduchý. Stačilo přežít a porazit ostatní v soutěžích, abyste se mohl stát vítězem celého klání. Všichni jsme nejdříve zápolili sdružení v kmenech se jmény Nyuma, Kembali a Tilbaka. Postupně jsme se však dopracovali k individuálním soutěžím, ve kterých už bojoval každý za sebe. Vítězové soutěží byli vždy v bezpečí, ale poražení museli ze svého středu vybrat někoho, kdo již v soutěži pokračovat nemohl. Ten se poté musel vydat na tzv. „Looser Island“.

Mnozí z nás si sáhli opravdu na dno a to nejen proto, že pořádné jídlo se dalo v soutěžích vyhrát až po třech dnech požívání třešní, lesních plodů, žab, slepýšů, kořínků a trochy neslaných brambor. Téměř každou noc nás trápil déšť a to pro soutěžící, vyba-

vené pouze tím, co měli na sobě a spacím pytle, nebyl lehký oříšek. Asi nejhůř na tom z tohoto hlediska byl kmen Nyuma, který se utábořil na okraji mýtiny a jeho přístřešek nekryl les. Přesto právě z tohoto kmene vyšli nakonec nejúspěšnější z finalistů, kterými letos byli Láďa Jelen, Lukáš Chlasták a Honza Moulík. Z těch si porota tvořená vyloučenými hráči vybrala vítěze (finalisté jsou uvedeni podle počtu získaných hlasů). Nakonec jsme se všichni shodli, že soutěž nám mnoho dala. Že si budeme více vážit všeho, co máme, a to hlavně střechy nad hlavou a jídla! Proto velice děkujeme organizátorům a těšíme se na právě připravovaný film a další ročník.

Ladislav Jelen ml.

14 pražských mučedníků

V sobotu 13. října proběhla v pražské katedrále výjimečná slavnost, při které bylo prohlášeno 14 františkánských mučedníků za blahoslavené. Kdy a jak dosáhli mučednické koruny?

Na konci ledna 1611 pozval do Čech zoufalý císař Rudolf II. vojsko pasovského arciknížete Leopolda. Vpádu Pasovských muselo čelit české stavovské vojsko, které jim nakonec znemožnilo ovládnout Prahu a rozprášilo je. Na vpádu Pasovských neměli vinu katolíci, naopak jejich čelní představitelé včetně papežského nuncia a kancléře království Zdeňka Vojtěcha Popela z Lobkovic čelili dvorským pletichám, které invazi předcházely. Přesto se však rozšířila dezinformace, jako by strážci vpádu byli katolíci a kláštery měly být místem pro úkryt zbraní a pasovských jezdců. Lid, který se seběhl i z pražského okolí na obranu Prahy po domácku ozbrojený, se tak nakonec obrátil proti bezbranným klášterům. Nejhůře se vedlo františkánům u Panny Marie Sněžné.

V osudné úterý 15. února 1611 vikář kláštera Bedřich Bachstein nařídil, aby nikdo areál neopouštěl. Kolem 11. hodiny dopoledne obklopilo areál Panny Marie Sněžné asi 700 ozbrojených lidí, převážně městské spodiny. Protože kostel byl otevřen po skončení mše svaté, vtrhla početná skupina útočníků nejprve do chrámu. Zde krutým způsobem zabila dva kněze a bratra laika. Kněz Jan Martinec, rodem Španěl, byl usmrcen ve chvíli, kdy se snažil odnést do bezpečí ciborium s Nejsvětější svátostí oltářní. Ačkoliv ji do posledního dechu chránil vlastním tělem, došlo nakonec k jejímu zneuctění. Další kněz Bartoloměj Dalmasoni, Ital, byl zabit, když vycházel ze zповědnice v dnešní kapli sv. Michala. V přilehlých prostorách byl pak zabit pomocný sakristán laik Jan Rode, rovněž Ital, který hledal útočiště v depozitáři sakristie.

Ozbrojený dav, který zaměřil svou pozornost na klášter, našel čtyři řeholníky, kteří byli na místě zabiti. Nejprve zavraždili bratra Krištofa, původem Holanďana, staršího kuchaře, který přicházel ze dvora a nesl dřevo do kuchyně, dále klerika Klementa ze Švábska, který připravoval na stoly, potom v prvním poschodí jáhna Jeronýma z Arese, Itala z Milána, který se s rozepjatýma rukama modlil před oltáříkem Panny Marie Pomocné, a konečně v klášterní nemocnici kněze Šimona, Francouze, který byl na lůžku, protože byl už krátce předtím ve městě zraněn násilníky.

Po delší době objevili útočníci schody z horního patra ambitu na klášterní půdu. Tam se uchýlil vikář kláštera P. Bedřich Bachstein. Jako představený měl za bratry odpovědnost, proto se je snažil odvést do relativního bezpečí. Nakonec byl Bedřich usmrcen spolu s řeholním bratrem mladším kuchařem Emanuelem, který patrně pocházel ze zemí Koruny české, a dvěma novici Janem, kandidátem boho-

i kámen před Sukovou mohylou v Křečovicích nesoucí nápis „Meditace sv. Václava“. Převézt jej tam nechal sám chlumský farář, který kámen také osobně vybral. Upomíná na vztah Josefa Suka ke Chlumu, kde Jan Kozmík po skladatelově smrti r. 1935 napsal: *Byl mi po 27 let přítelem tak oddaným, jak jen on býti uměl.*

Rok 1936 přinesl do chlumské farnosti několik významných událostí. Po letech se zde opět konala generální vizitace s biřmováním, které vedl kardinál Karel Kašpar. Jak bývalo zvykem, byl přivítán ve slavobránách v Kňovicích a odtud doprovázen banderiem kňovických hochů na koních přes Chlum až do Nalžovic, kde byl ubytován na zámku u Schwarzenbergů. O měsíc později se v kostele sv. Václava konala primice Václava Šimka z Kňovic, slavnost o to větší, že nebylo pamětníka, aby někdo z chlumské farnosti byl vysvěcen na kněze. Konečně o Vánocích 1936 přibyla do kostela ještě dřevěná socha Božského srdce Páně zaplacená dárkyní, která si přála zůstat v utajení. Následujícího roku se P. Kozmíkovi podařilo uskutečnit přání, které měl už dlouho, a sice nechat opravit vnitřek kostela včetně oltářů. Dělo se tak snad po 75 letech. Opravy vedl akademický malíř Kvíčala, který také na strop namaloval obraz Boha Otce a schwarzenberský znak. Ze sbírek koupil farář r. 1937 i sochu sv. Terezie od Ježíše.

O slavnosti Nanebevzetí P. Marie roku 1938 se v Sedlčanech konala vikariátní slavnost dvaceti let samostatného státu. Myslelo se také na nebezpečí, které Československu bezprostředně hrozilo a které brzy tuto samostatnost zlikvidovalo. *Sv. Otec nám ve dnech našeho neštěstí stále žehnal a za nás se modlil. Toť několik prostých, ale pravdivých dojmů z posledních dnů naší samostatnosti.* Následná válka připravila chlumský kostel po-

stupně jak o všechny nové zvony z r. 1929, tak i o faráře. P. Jan Kozmík se musel v září 1943 vystěhovat během týdne. Stal se farářem v Prčici, kde také 7. října 1951 zemřel a byl pohřben.

-tz-

Věřím, že život není jen náhoda? (z víkendovky)

Prázdniny odletěly s přicházejícím podzimem a žlutnoucí listí je povol pro mladé vedoucí z víkendovek, aby se společně sešli a naplánovali program na víkendové setkání. Stalo se tak a proto mohla v pátek 21. 9. 2012 v Kosově Hoře vypuknout první víkendovka v tomto školním roce, v Roce víry, v sedmáctém roce pořádání víkendovek.

Téma, „Věřím, že život není jen náhoda?“, jsme zahájili společným povídáním. Poté jsme vyzkoušeli, kdo z nás je silnější ve hře páka a nakonec před večerní modlitbou ve spacáku, během „černé hodinky“, povídali vedoucí dětem a mládeži, co vědí o (svém) narození.

V sobotu jsme diskutovali o tom, kdy začíná život člověka a proč jej chráníme. Zjistili jsme, díky otisknuté ruce do speciální hmoty, že jsme všichni originální a to díky našim rodičům a Božímu požehnání. Nám, týmákům, udělali velkou radost děcka, když volně zpracovali téma: Jak to udělat, aby se každý mohl narodit z lásky a pro lásku? Ztvárnění bylo vtipné, různorodé, přesto velmi hluboké! Dopoledne si každý jednotlivec vyzkoušel roli Šebrleho či Špotákové v Podzimních olympijských hrách a na večer jsme přijali svátost smíření u P. Masaříka a P. Vlčka. Večer jsme shlédli na doporučení P. Glace film: Tvoje, moje a naše ...V neděli nám nezbylo nic jiného, než se společně rozloučit,

Přišla k nám sestra Andrea

Milí farníci, protože se budeme možná setkávat v kostele nebo na faře, dovolte mi, abych se krátce představila. Jmenuji se sestra Andrea a patřím do kongregace Milosrdných sester svatého Kříže. Pocházím z Moravy. Tady žiji spolu se dvěma sestrami na faře v Kosově Hoře.

Již v dětství jsem pochopila, že víra je pro život důležitá, protože můj otec, který byl povoláním učitel, musel pro své přesvědčení zanechat toto povolání a pracoval jako dělník. Poznala jsem, že je to pro něj důležitá životní hodnota. Pro šestičlennou rodinu – byla jsem druhá ze čtyř dětí – to byla zátěž také pro maminku, která dokázala vyjít z jednoho platu, protože nám ušila a vše doma udržovala ve vzorném pořádku. Proto mě ani socialistické školství nedokázalo odvést od víry.

Vystudovala jsem gymnázium Jana Ámose Komenského v Uherském Brodě a poté nástavbové studium Střední zdravotnické školy v Brně v oboru oční optika. V takto získané profesi jsem pracovala 15 let v okresním městě v Uherském Hradišti. Nejdříve jsem dojížděla do zaměstnání, ale naskytla se mi příležitost mít vlastní byt, což jsem uvítala. Mohla jsem se věnovat více jak zaměstnání, tak i službě ve farnosti, kde jsem vedla scholu dětí a snažila jsem se o prohloubení duchovního života. V té době jsem poznala řeholní sestry, které přicházely do oční optiky. Začala jsem k nim dojíždět a nabídly mně, že mohu do jejich společenství vstoupit, i když budu bydlit a pracovat jako doposud, protože jinak to tehdy ani možné nebylo.

Po „Sametové revoluci“ se situace změnila a já jsem v lednu 1991 vstoupila k sestram do Choryně u Valašského Meziříčí. Byla jsem tam jen krátce, od ledna do dubna, neboť rektor kněžského semi-

náře, Mons. Milán Kouba, potřeboval sekretářku, a toto místo mi provinční sestra představená nabídla. Tak jsem se stěhovala do Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci, kde jsem pracovala 19 let ve službě sekretářky rektora třem rektorům. Při zaměstnání jsem vystudovala Cyrilometodějskou teologickou fakultu s oborem křesťanská výchova a měla jsem možnost vyučovat děti náboženství. Za dobu mého působení v Olomouci bylo pro tři moravské diecéze vysvěceno asi 300 kněží. Ale počty bohoslovců slábly, a tak se omezovalo i množství zaměstnanců. V roce 2010 se v srpnu se mnou rozloučili.

Od září jsem byla ustanovena jako pastorační asistentka pro nemocné v Plzni. Šla jsem do neznáma, ale díky Bohu i těm, s nimiž jsem tvořila společenství, jsem si zvykla a těšilo mě, že mohu - ne z vlastní moci, ale s Boží pomocí - přinášet útěchu a naději nemocným. Také jsem vpomáhala ve farnosti Plzeň-Bory, kde jsme chystali oslavy stého výročí posvěcení kostela a protože tam bylo hodně křtů, tak jsem připravovala dokumentaci pokřtěných.

V srpnu letošního roku 2012 jsem byla požádána, abych nastoupila jako pastorační asistentka do farnosti Sedlčany místo sestry Štěpánky. Když mě stěhovali, netušila jsem, kam jedu. – Útěchou mi bylo, že je to příbramský děkanát, kam patří také poutní místo Svatá Hora a svou činnost v této oblasti svěřuji tedy svato-horské Panně Marii.

Jana Pavlacká (Sr. Andrea)

Chlumský farář Jan Kozmík

5. část

Na někdejšího chlumského faráře Jana Kozmíka upomínají dodnes různá místa nejen na Chlumu. Jednou z památek je

sloví, a Antonínem, pomocníkem v kuchyni. Oba byli patrně rovněž ze zemí Koruny české. Mrtvoly těchto čtyř řeholníků byly svrženy otvorem v klenbě na dlažbu kostela a dopadly doprostřed chrámu.

Pronásledovatelé nakonec pronikli i do věžičky, která se tyčila nad kostelní střechou. Tam se uchýlili tři řeholní bratři: podjáhen Kašpar Daverio, Ital, klerik Jakub, Němec z Augsburgu, a bratr Didak Jan, krejčí, o němž se neví, odkud pocházel. Všichni tři byli usmrceni a jejich mrtvá těla byla shozena po příkré střeše do nádvoří, kde byla nabodána na kopí.

Kostel i klášter byly vetřelci zpuštěny, liturgické předměty a oděvy zneuctěny, byly zničeny cenné dokumenty a před vykradením nebyly ušetřeny ani hrobky zemřelých.

P. Petr Alkantara Houška, OFM

Občanská angažovanost křesťana

V neděli 23. září 2012 proběhlo první poprázdňinové Nedělní odpoledne pro rodiny pořádané římskokatolickými farnostmi Sedlec-Prčice a Sedlčany. Hostem a přednášejícím na téma občanská angažovanost křesťana byla paní Věra Luxová, vdova po bývalém vrcholném politikovi Josefu Luxovi. Přiznám se, že se mi na tuto akci příliš nechtělo, očekávala jsem, že místo prožití překrásného zářiového odpoledne budu poslouchat utrápenou smutnou ženu - vdovu, která bude vzpomínat na "staré dobré časy", nebo že zde proběhne jakási malá předvolební kampaň KDU-ČSL. Nebylo tomu tak.

Paní Luxová je aktivní, atraktivní, zajímavá a moudrá žena a její vyprávění bylo poutavé. Vychovala šest dětí, má deset vnoučat, nyní pracuje jako rehabilitační sestra a fyzioterapeutka v soukromém

rehabilitačním centru. V roce 2001 založila společně se synem a přáteli Nadační fond Josefa Luxe, který je zaměřen na podporu iniciativ a aktivit přispívajících k vytváření, rozvoji a ochraně duchovních, etických a kulturních hodnot, podporu etické výchovy na základních a středních školách, angažovanost v oblasti mediálního vzdělávání a rozvíjení programů na pomoc nemocným leukémií. Členem Čestného výboru fondu byl i bývalý prezident ČR Václav Havel, kterého velmi často citovala, a jehož názory byly zcela v souladu s krédem nadačního fondu (nikoliv egoismus, ale láska a úcta mezi lidmi, nikoliv bezohlednost, byť by se měla vyplácet, ale ruka podaná ku pomoci, nikoliv rány pod pás, ale slušnost atd.). V tomto duchu paní Luxová pokračovala v hlavním tématu přednášky. Citovala úryvky ze závěrů II. vatikánského koncilu, dále také encykliku Nauka o církvi v dnešním světě, které se této problematice týkají. Nemovalizovala, ale hodně mluvila o křesťanské morálce, která by neměla být žita pouze idealistickým nebo farizejským způsobem, ale měla by vycházet z lásky k bližním nebo ke společnosti.

Angažovanost pro společnost do života křesťana patří. A já dodávám, že nejen do života křesťana, ale i do života člověka jako takového.

Dovolte mi tímto pozvat vás na příští NOPR, který je naplánován na 25. listopadu 2012, je otevřen nejen pro rodiny, ale i pro širokou veřejnost.

Štěpánka Trnobranská

Upozornění pro snoubence

Jestliže chcete uzavřít svatbu do konce roku 2013, kontaktujte prosím kněze do Nového roku!